

Hồi 60

Lão Ẩn Sĩ Xứ Miêu Cương

Cửu Thiên Hiệp khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ xin cáo biệt !

Vị lão sư khoát tay ngăn lại, bằng giọng nói âm trầm bảo !

- Lão hủ đã từng luyện công suốt mười mấy năm ròng rã, hôm nay mới có dịp trông thấy thiếu hiệp là kẻ duy nhất có anh khí hơn người, đem kỹ thuật mô dưỡng ra, so tiểu đồ đệ làm sao bì kịp, chính lão hủ cũng đoán biết sự lạc bại cầm chắc ... nhưng ... mà ... Ha.. ha !

Nói đến đây, vị lão nhân vụt cúi người xuống rút “soạt” ra một thanh kiếm ...

Thanh kiếm rời khỏi vỏ, tỏa ra khí lạnh buốt người phản chiếu ánh thép bóng huyền như mực hòa lẫn tinh, thân kiếm quá mềm, lão nhân lại quay một vòng, kiếm phong cuộn gió, phát ra tiếng réo vi vu, thanh kiếm mềm nhũn dịu dàng bỗng thẳng suôn như quản bút.

Cửu Thiên Hiệp cau mày khổ sở nói:

- Lão sư tại hạ ...

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn khoát chí vỗ tay nói to:

- Thiếu hiệp ! Lão sư đây chỉ sợ thiếu hiệp ít gặp mặt, lại đây bản bang chủ sẽ dẫn người xem qua ... xem qua ...

Vị lão nhân mỉm cười cao giọng, tiếp lời:

- Chẳng dùng được gì ! Lão đạo hiệu là “Trường hồng” chỉ vì thân già hủ lậu, nên mọi người gọi là “Trường Hồng lão nhơn”, thiếu hiệp cứ noi theo đó mà gọi lão !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, vội tháo lui ra sau mấy bước, khoát tay nói nhanh:

- Trường tiên bối, lão sư ...

Trường Hồng lão nhân đưa tay chặn lại nói:

- Lão hủ khổ thân tại Miêu Cương, ẩn danh giữa vùng man rợ hoang vu, khó mà thấy được thiếu hiệp vậy, xin thiếu hiệp nể tình chỉ điểm, thực là vinh hạnh cho mớ tuổi sống thừa này !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm tư, buột miệng hỏi nhanh:

- Lão sư, từ xứ Miêu Cương đến đây ư ?
- Phải đấy thiếu hiệp ạ !
- Miêu Cương ?

Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm nghĩ ngợi, sau cùng lên tiếng hỏi tiếp:

- Lão sư ! Văn bối muốn hỏi thăm lão sư một lời ... Mười năm về trước, có một kiếm khách, ẩn tích mai danh người ta thường gọi là “Miêu Cương ... tiền bối” không rõ lão sư có biết hay chăng ?

Trường Hồng lão nhân nghe qua, tay khẽ lay động trường kiếm, mỉm cười điềm đạm bảo:

- Từ khi lão hủ lui và xứ Miêu Cương ở ẩn, không hề giao thiệp với một người nào, thậm chí ... đến các bộ tộc người Mèo, lão hủ cũng không giao tiếp một người, sống đạm bạc yên tĩnh, đối với các tay kiếm khách Trung Nguyên, lạc sang qua xứ Mèo ... lão hủ chưa từng hay biết tí gì cả !

- À !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên.

Trường Hồng lão nhân buột miệng nói to:

- Nào ... xin mời thiếu hiệp !

Vừa nói dứt, lão nhân đề thanh trường kiếm ngang ngực, cử thế toan tấn công.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm thất vọng, nở một nụ cười khổ sở, đơm đầy vẻ bi đát đau thương, chàng có ý từ chối sự giao thủ với lão nhân, trong dạ lại toan tính thoát nơi đây càng tốt, bất giác chép miệng nói lẩm bẩm:

- Phải ... lão ẩn cư tại xứ Miêu Cương ! Nguyên lai lão ở đấy để tu hành !

Trường Hồng lão nhân lên tiếng thúc giục:

- Thiếu hiệp không vui lòng chỉ giáo cho lão hủ hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp lại bước dần ra cửa, không ngờ Trường Hồng lão nhân vừa nói vừa bước mau ra cửa đứng chặn tại ngưỡng cửa ra vào.

Cừu Thiên Hiệp khổ sở nói:

- Tại ha thà cam thất lễ, chứ không dám thử thách với lão sư !

Trường Hồng lão nhân nhượng đôi mày bạc gắt to:

- Thiếu hiệp coi rõ lão hủ lắm phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói mau:

- Không đâu ! Không bao giờ văn bối có ý nghĩ như thế !

Trường Hồng lão nhân cười nhạt nói:

- Nếu như thế tại sao Thiếu hiệp nữ phụ lòng, lão hủ đã vượt ngàn dặm đường đến đây ! Giọng nói của Trường Hồng lão nhân không tự nhiên lắm, lại đượm vẻ buồn phiền.

Cừu Thiên Hiệp toan mở lời từ chối.

Trường Hồng lão nhân mau hơn, đề kiếm ngang hông thủ thế vừa quát to:

- Người đừng trách lão phu vô lý nhét !

Cừu Thiên Hiệp thấy lão nhân cản đường, rắp ngỡ, dùng lời cưỡng bức, cỏi lòng đang bình tĩnh bị kích đến sôi động mãnh liệt, bèn phát lên cười ha hả nói:

- Lão tiên bối, nếu còn bức bách nữa, thì chớ trách vãn bối vô lý nhé !

Trường Hồng lão nhân phá lên cười khoái trá, tay hữu quay mạnh một vòng, đôi chân đạp thế tí ngo, chuyển về trung ương mô kỷ, kiến thức vừa vắn, đôi chân đã bước đến trước một bước, mỉm cười bảo to:

- Thiếu hiệp hãy tiếp chiêu !

Một đạo kinh phong bay lông lốc tỏa ra lạnh buốt người, tạo thành đạo hàn quang chắn trước mặt.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, đôi chân đạp ngay “Lôi hành cửu chuyển” tung mình nhảy ra ngoài hai ba trượng, bất giác một cơn giận vô hình hiện lên đốt cả tâm can thế phủ, khi bước chân di động chàng đã thoát khỏi một chiêu thế của Trường Hồng lão nhân.

Trường Hồng lão nhân lại rống lên một tiếng, thanh trường kiếm lay động chiêu thứ hai, hùng hổ và ác liệt hơn.

Bỗng nhiên ... một đạo hoàng quang xuất hiện ra vàng chói màu vàng xẫm, sáng rực gian đại sảnh.

“Khô trúc thánh kiếm” vừa thoát ra khỏi vỏ, thân người đã di động theo đạo kim quang, tiến đến trước lão nhân buộc miệng gọi:

- Lão sư hãy đề phòng !

Chữ “phòng” chưa thoát khỏi vành môi, chiêu thức đã biến sang “Thường thắng bát kiếm” là môn tuyệt học “Thiết thư” khác hẳn các chiêu thức tầm thường gấp vạn lần.

Trường Hồng lão nhân trở mắt kinh ngạc, vì lão thấy từng cụm mây vàng thoáng hiện, đạo hoàng quang rực rỡ muôn màu, đừng nói là nhận ra chiêu số với luôn cả hình bóng của Cừu Thiên Hiệp cũng không nhận ra nữa.

Bang chúng Bài bang đồng buộc miệng kêu lên:

- A !

Kinh ngạc, tất cả đưa mắt nhìn trừng trừng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn ...

Âm Dương Ma kiếm Đẳng Công Ngươn thấy thế nhủ thầm:

- “Hắn với Tiêu nhi động thủ qua chiêu, thế mà hắn cố giấu không hoàn hảo được nữa, thân người tựa du long, kiếm pháp tựa bông tuyết”

“Soạt soạt” “Vù vù” kinh phong “réo” lên như xé lụa, nhưng thấy kiếm khí tỏa đầy viện dâu dâu cũng có bóng lạnh buốt xương.

Trường Hồng lão nhân tuy là bậc cao nhân sĩ, kiếm thuật quán tuyệt một thời, nhưng đến lúc bấy giờ, kiếm chiêu rời rạc không còn tinh xảo và linh hoạt nữa, mà lão chỉ giơ cao kiếm thức quay lộng như phong vũ, tạo thành bức tường thành bao bọc khắp toàn thân.

Riêng phần Cừ Thiên Hiệp chiêu thế “Thường thắng bát kiếm” vũ lộng liên miên không dứt, chiêu biến chiêu, thức hóa thức, tuy chàng không nặng tay ác độc, nhưng đủ bức đối phương thở hồng hộc ...

Cừ Thiên Hiệp đột nhiên hét to:

- Lão sư, hãy lư ý kiếm chiêu !

Lúc đầu, Trường Hồng lão nhân đứng giữa diện tiến tới tiến lui dễ như bỡn ... Không ngờ..

Tiếng hét Cừ Thiên Hiệp vừa dứt, thì thấy một luồng áp lực to như quả núi, từ bốn phương, tám hướng trào đến cuộn cuộn, kiếm quang chưa tới kinh phong đã bức kè, kinh phong loang đến đâu, kiếm quang trở đến đấy, nhanh như bóng với hình ...

Trông tương tự như muôn ngọn sóng trào, bao vây người không lối thoát..

Trường Hồng lão nhân là một danh gia cao thủ, cũng lấy làm ái ngại và bối rối vô cùng, bèn nhủ thầm:

- Thôi rồi, một môn tuyệt kiếm suốt mười năm chưa xuất thủ, hôm nay lại thảm bại như vậy !

Lão tự xét mình không tài nào chống lại được nên vừa suy nghĩ vừa thối lui ra sau.

Cừ Thiên Hiệp lại không có ý thủ thắng, nhưng chàng trở tài bức Trường Hồng lão nhân hầu tìm lối thoát khỏi nơi đây, để tránh khỏi gây những chuyện không đâu. Vì thế mỗi bước tới bức một bước, kiếm chiêu lay động mạnh về phía trước.

Trong chớp mắt, Trường Hồng lão nhân bị Cừ Thiên Hiệp bức dồn vào góc viện Đông Nam.

Trường Hồng lão nhân là một người tuổi tác, thấy xa hiểu rộng, kinh lịch nhứt võ lâm, lão đã chọn lối né tránh vào góc viện chỉ vì góc viện Đông Nam phía sau có hai bức tường cao hàng trượng, lão sẽ thừa thế vượt qua tường, luồn lại đón đánh sau lưng

Cửu Thiên Hiệp, phòng thủ lại có lợi, do đó Cửu Thiên Hiệp tiến tới một bước thì Trường Hồng lão nhân lui một bước, nhưng mà ... trong thiên hạ đều có tiến có lùi, có lợi tất có hại.

Hai là chiêu thế của Cửu Thiên Hiệp bức liên liên, thối lui lui mãi, sau cùng là tường cao cản lối không có ngõ thoát ra, bước tới trước thì chạm kiếm quang, nhảy lên cao lại bị kiếm thức, ba bên kinh phong bốc tối mặt, chỉ còn nước đưa gươm chống trả cầm cự chứ không mong gì thoát hiểm..

Cửu Thiên hiệp trông thấy Trường Hồng lão nhân đã lùi sát góc tường, tinh thần bỗng rung động mãnh liệt.

Lúc bấy giờ, mười ba chiêu “Thập nhị sanh tiêu” chàng đã sử dụng hết mười hai chiêu, sau cùng chàng rống thật to:

- Lão sư ! Hãy xem chiêu kiếm cuối cùng của tại hạ !

Chiêu kiếm rốt là “Mạng vận chi kiếm” gồm những tinh hoa ảo diệu tạo thành, công lực cao hơn mười hai chiêu kia gấp bội.

- Keng ! Choeng ! ...

Một đạo ô quang đen ngòm, xé không gian bay xẹt ngang trời.

Cửu Thiên Hiệp rống to:

- Tại hạ cam thất lễ !

Vừa hét dứt, thân mình chàng chớp xẹt, mắt thường không thể nom thấy được, để kiếm ngang mình đứng thẳng người trên bệ, đứng bên mình Âm Dương Kiếm Đẳng Công Ngươn tự lúc nào.

Bài bang chúng nhơn, chưa thấy rõ việc gì, chỉ biết đứng ngẩn ngơ và im lặng đến độ xuất thần.

Trường Hồng lão nhân, tay hữu giơ thanh kiếm nhún lên ngang tầm mắt, thanh kiếm đã gãy ngang phân nửa, lão ngạc nhiên nói chẳng ra lời, một lúc lão ngược mặt nhìn lên cười sặc sụa, tiếng cười ngân dài, hề hề bất tận.

Bài bang Đường chủ và tổng quản bấy giờ mới thấy rõ, thanh kiếm dẻo trên tay Trường Hồng lão nhân bị một chiêu Mạng vận chi kiếm của Cửu Thiên Hiệp chém gãy làm hai đoạn, bất giác bọn chúng vỗ tay reo lên như sấm nổ:

- Hay lắm !

Những tên Bài bang thủ hạ, đồng reo lên tán thưởng, vang dậy khắp đấu trường.

Trường Hồng lão nhân tung mình nhảy lên bậc thêm một tay cầm thanh kiếm gãy, một tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp, vẻ mặt lão hớn hở vui tươi, bằng giọng nói khoan hòa bảo:

- Thực là tuyệt diệu ! Thiếu hiệp, chúng ta vào đại sảnh trò chuyện ! Thiếu hiệp ạ !

Cừu Thiên Hiệp tưởng lão quá tuổi nhọc mà biến thành giận dữ, nên lấy làm hồi hộp vô cùng nhưng trái với ý tưởng của chàng. Gương mặt của lão vẫn khoan hòa vui vẻ, tuyệt không có đượm một tia ác cảm nào, nên chàng lấy lại sự bình tĩnh gượng gạo nói:

- Tại hạ ... có việc cần ...

Trường Hồng lão nhân vẻ mặt đượm màu khả ái, bằng giọng nói chí thiết bảo:

- Thiếu hiệp khoan đi đã ... Lão hủ có vài lời muốn nói xin thiếu hiệp chớ phụ lòng !

Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn tỏ vẻ ân cần ưu ái, lão đưa tay nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói điềm đạm bảo:

- Thiếu hiệp đến đây lão hủ chưa tiếp đãi tròn ... mà lại nóng đi đâu ? Chúng ta hãy vào nhà trò chuyện ... !

Cừu Thiên Hiệp thầm đoán thế nào cũng có một màn tái đấu, nên đành theo hai người đi lẫn vào đại sảnh.

Bài bang ba vị đại đường chủ, bốn vị tổng quản, đều tản mác bước lên, mỗi người đều tỏ vẻ kính phục Cừu Thiên Hiệp thêm lên.

Trường Hồng lão nhân vào đến giữa sảnh đường lại không ngồi xuống ghế như mọi người, mà xê mình đến bên Cừu Thiên Hiệp, lão đưa thanh kiếm gãy cho chàng vừa dụi dàng bảo:

- Thiếu Hiệp hãy xem nửa cây kiếm gãy nà ! Nó là loại nhu kiếm.

Cừu Thiên Hiệp vội vàng nhận lỗi nói:

- Vãn bối đã lỡ tay xin lão sư lấy lượng biển trời mà ...

Trường Hồng lão nhân vội ngắt lời:

- Này thiếu hiệp ! Lão hủ có bắt lỗi thiếu hiệp đâu mà chỉ mời thiếu hiệp xem kỹ thanh kiếm nhũn coi thế nào mà thôi ?

Cừu Thiên Hiệp nghe lộ vào hai tai vội đưa tay đỡ lấy nửa thanh kiếm gãy một cách trịnh trọng và đưa lên ngang tầm mắt quan sát.

Trường Hồng lão nhân mỉm cười nói:

- Xin xem chuôi kiếm trước !

Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắt ngó xuống chuôi kiếm gãy, chỉ thấy đầu cán chuôi là phiến danh mộc chạm hình phượng vũ, cần ngọc Hán Thương, phía trên mặt chuôi có khắc bốn chữ “Đắc tâm ứng thủ” bèn lấy làm lạ cúi đầu nghĩ ngợi dường như đã hiểu ... bèn kêu lên kinh ngạc:

- Á ! Hóa ra thanh kiếm này củaĐằng cô nương phải chăng ?

Thật thế khi chuôi kiếm lật sang bên trái, ẩn giữa đám mây phượng vũ có ba chữ triện khắc “Đằng Hồng Tiêu”.

Trường Hồng lão nhân phá lên cười ngất, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Lão hủ đã bỏ ra mười năm công phu ngày đêm chẳng dừng, cố tâm luyện suốt ba ngàn sáu trăm mười ngày, cốt ý để tặng nữ đồ đệ, thực là một chuyện không dễ !

Cừu Thiên Hiệp ngượng đỏ mặt, ngập ngừng trả lời:

- Việc ... này ... thực tại ... Tại hạ ... khá tiếc ... rất ... khá tiếc.. !

Trường Hồng lão nhân đột nhiên quay sang “Âm Dương Ma Kiếm” Đằng Công Ngươn nói to:

- Lão bang chủ ! Đối với việc này người không nên có ý kiến nhé, hãy nhường lại cho ta bảo quản đừng chẳng ?

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn gạt đầu vui vẻ đáp:

- Lão sư cứ tự tiện, chỉ mong lão sư cố giúp là hãnh diện cho lão hủ ... lắm đấy !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh ngạc, không rõ cả hai tính buôn bán gì trong dạ ? Và kỳ quái thật luôn cả Bài bang chúng như đều tỏ vẻ chú trọng đến lời nói cả hai, chúng lặng nghe ngóng một cách chăm chú, gương mặt lại thoát đượm vẻ hân hoan.

Trường Hồng lão nhân tỏ vẻ tha thứ, mà lại không phiền trách chỉ nở nụ cười kín đáo nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Không nên tiếc, chẳng có gì hối tiếc ! Cũng bởi thanh kiếm những gãy dưới trức kiếm của thiếu hiệp, ha ... hà ... thì có gì đáng tiếc đâu ?

- Hà hà !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, dường như lọt mê hồn trận không hiểu Ất Giáp gì bèn dịu giọng hỏi:

- Lão sư ? Chẳng nhẽ ...

Trường Hồng lão nhân đang cười vụt nín bật lão đưa tay chặn lời Cừu Thiên Hiệp lại nghiêm trang bảo:

- Thiếu hiệp, người quan sát lại khúc kiếm gãy của đồ đệ lần nữa xem sao ...
chừng đấy người mới rõ vì sao không nên tiếc ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Việc này ...

Trường Hồng lão nhân bảo nhanh:

- Thiếu hiệp hãy bốc ngược kiếm lên xem ?

Cừu Thiên Hiệp dốc ngược đuôi kiếm lên xem, thuận tay bóp mạnh sóng kiếm
bốc ra.

Nguyên thanh kiếm nhũn này bọng ruột, bên trong ruột có một cuộn lụa hồng.

Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, đưa hai ngón tay kẹp mảnh lụa lòi ra, chàng
ném bỏ khúc kiếm gãy thuận tay căng mảnh lụa ra xem. Chỉ thấy mảnh lụa độ chừng
năm tấc vuông, trên mặt vuông lụa thêu một con phượng hoàng năm màu, và một con
thần long màu vàng, giữa đôi long phượng có thêu tám chữ bằng kim tuyến: “Đoạn đắc
thủ kiếm, Thiên tứ lương duyên” có nghĩa là: “Ai bẻ gãy kiếm này sẽ được mối duyên
lành trời định !

Cừu Thiên Hiệp xem qua gương đỏ mặt, cúi đầu nói nho nhỏ:

- Lão sư ! Bức lụa hồng này ám chỉ điều chi thế ?

Trường Hồng lão nhân cười ngất, bảo:

- Chuyện quá rõ ràng, thiếu hiệp thừa biết còn hỏi làm gì !

Cừu Thiên Hiệp ngượng ngập nói:

- Tại hạ !

Trường Hồng lão nhân khoát tay chặn lời, lại quay sang chúng Bài bang thủ hạ,
cao giọng nói:

- Các vị đường chủ, Đô tổng quản, mau mau lại đây xem !

Ba vị đại đường chủ và bốn lộ đô tổng quản tuy hậm hực muốn biết Cừu Thiên
Hiệp rút vật gì trong ruột kiếm, nhưng chỉ lấy mắt nhìn chứ không dám lại gần, bỗng
nghe lão sư ra lệnh bọn chúng tủa lại, bao vây quanh mình Cừu Thiên Hiệp xem xét.
Sau khi nhận rõ tám chữ đề trên vuông lụa hồng, bảy người không hẹn nhau đồng vòng
tay một lượt hướng vào Cừu Thiên Hiệp chúc tụng:

- Cung hỉ thiếu hiệp ! Kính mừng thiếu hiệp !

Nhiên hậu chúng quay lại Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vòng tay đưa
lên khỏi trán, buột miệng nói to:

- Chúng thuộc hạ kính mừng bang chủ !

Tiếng reo hò rầm rộ vang động khắp đại sảnh.

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu dóm bạc, cất tiếng cười ha hả, nói:

- Thực khéo léo ! Cơ trời sắp đặt ... khéo léo thật ... ha ... ha ...

Vị bang chủ Bài bang vừa nói dứt, gương mặt lão hiện lên đầy nét hân hoan sung sướng, đắc ý phi thường, trong nhất thời khó nói hết lời ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chột hiểu, khiến cho gương mặt trắng hường, đỏ gấc lên như màu hồng chín, chàng xua tay, lắc đầu, run giọng nói:

- Việc ... việc này ... ? Không thể được ... không thể ... được !

Trường Hồng lão nhân bật cười sặc sụa, nói:

- Thiếu hiệp, việc này do thiên mệnh không phải do thiếu hiệp muốn được ... lời cổ nhân có dạy: Muôn việc trên đời đều do thiên mệnh, không phải do ý muốn của người mà nên được ... ta không thể cãi lại ý trời mà làm nghịch thiên lý, mà ta phải tuân theo sự an bài của tạo hóa vậy !

Cừu Thiên Hiệp thở ra một hơi dài nảo ruột, bằng giọng nói khổ sở đáp:

- Chẳng nên, không thể được, chẳng phải tại hạ có ý cố chấp nhưng thực tại chẳng nên !

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn thấy chàng có vẻ thành thật, bèn nghiêm trang hỏi:

- Thiếu hiệp có điều gì trắc ẩn khó nói ? Hay là đã có vợ nhà ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh hãi kêu lên:

- Húy ! Tất cả đều không phải !

Trường Hồng lão nhân lại hỏi:

- Vậy phải có lý do gì chứ ?

Cừu Thiên Hiệp dịu nét mặt, bằng giọng nói trầm trầm đáp lại:

- Tại hạ rày đây mai đó, thân thế phiêu linh, chẳng giấu chi lão bang chủ, sở dĩ vẫn sinh đi lần xuống Nam Hạ, là có ý vượt ngàn dặm qua xứ Miêu Cương tìm một vị lão hiệp để hỏi thăm, và cầu chỉ điểm giúp cái thân thế mơ hồ này !

Trường Hồng lão nhân nghe qua, bèn vui vẻ hỏi tiếp:

- Việc này rất dễ, mọi việc ở Miêu Cương lão hủ sẽ thay thế giúp đỡ thiếu hiệp.

Cừu Thiên Hiệp cười đau khổ nói:

- Việc này quan hệ đến thân thế của tại hạ, không ai có thể thay thế được.

Trường Hồng lão nhân khẽ kêu lên:

- Á ! Thân thế của thiếu hiệp ?

Lão nhân vừa kêu lên vừa đưa mắt nhìn chăm hằm vào Cừu Thiên Hiệp, khoảnh khắc sau mới lên tiếng bảo:

- Thiếu hiệp, chẳng phải lão hủ lăm lờn gần trở, muốn đến Miêu Cương không phải là chuyện dễ, chỉ vì Miêu Cương là chốn rừng sâu nước độc, lại thêm sơn lam chướng khí, làm chết người, lại thêm hung cầm ác thú, hơn thế nữa, là con người Mèo rất hung dữ lời nói chẳng đồng thực là khó mà di động một tấc đất !

Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ vị lão nhân này ở lâu nơi đất Miêu Cương, đồng thời chàng thâm đoán lão không có ý gạt gẫm chàng, vì thế mới dịu giọng hỏi tiếp:

- Xin hỏi lão sư, lúc đầu thiên lão sư làm cách nào đi vào xứ Miêu Cương, và làm sao ở đấy lâu như thế ... có thể nào chỉ dạy cho văn sinh một hai điều được chăng ?

Trường Hồng lão nhân nghe qua nghiêm sắc mặt nói:

- Khó lắm ! Khó lắm ! Lúc đầu tiên vào xứ Mèo, lão hủ nhờ một người khách thương buôn thuốc qua lại thường xuyên xứ Miêu Cương giúp cho một bức họa đồ, lại giảng cho biết về phong tục và tập quán của người Mèo, đồng thời chỉ cho lão hủ học một vài câu thổ ngữ Mèo thông dụng, nhờ thế lão hủ tránh khỏi độc thủy tộc, tam cùng mãnh cầm, ác thú, một cách dễ dàng, sau đấy mới đạt được ý nguyện !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỉ vô cùng, bèn quỳ ngay xuống đất vòng tay lạy vị lão sư một lạy, bằng giọng nói trang trọng thưa:

- Công việc là như thế đấy ! Văn sinh hôm nay gặp được lão sư, thực là đại phước, đại hạnh !

Trường Hồng lão nhân mỉm cười hỏi tiếp:

- Có phải thiếu hiệp muốn bảo lão hủ đem những tình hình, phong thủy xứ Miêu Cương mà kể lại cho thiếu hiệp phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói mau:

- Văn bối vốn có ý này, chẳng rõ lão sư người có ...

Trường Hồng lão nhân mau miệng cướp lời:

- Việc này rất dễ, chúng ta cùng là người của võ lâm thì công việc dễ như trở tay, chuyện có chỉ khó sao lại chẳng làm !

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay đáp:

- Văn hạ xin tạ ơn trước !

Trường Hồng lão nhân khoát tay chặn lời bảo:

- Chẳng dám ! Chỉ là ... việc này không phải một sớm một chiều làm xong, lão hủ phải phí mất một thời gian nửa tháng, và phải mượn một thời gian tịnh thất của lão bang chủ hầu bảo ôn lại ký ức, vẽ ra bức họa đồ xứ Miêu Cương chú thích nơi nào có sơn lam độc thủy, thú dữ linh cầm bấy giờ thiếu hiệp có thể noi theo đó mà vào xứ Miêu Cương ... như thế có tiện hay chăng ?

Ngay lúc Trường Hồng lão nhân nói chuyện, Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươi mấp máy đôi môi toan chen lời, nhưng mấy lần đều bị Trường Hồng lão nhân đưa mắt ra hiệu cản lại.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỉ vô cùng, chàng không lưu ý đến thần sắc cả hai, nên vòng tay thi lễ nói:

- Nếu được như thế, thì còn gì bằng, vãn bối xin ghi xương khắc cốt, ơn này không biết lấy gì cảm tạ !

Trường Hồng lão nhân lại gật gù, mỉm cười:

- Chẳng qua thời gian trên mười ngày. Thiếu hiệp chờ đợi có lâu lắm không ?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói:

- Tại hạ đâu dám gấp ! Lão sư vì tại hạ mà tổn hao tâm huyết dù thế nào vãn sinh cũng cố gắng chờ đợi !

Trường Hồng lão nhân trầm giọng bảo:

- Như thế ... càng hay ! Chẳng qua lão hủ có một việc thỉnh cầu xin thiếu hiệp chờ nên thối thoát nhé !

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, bèn cúi đầu nghĩ ngợi, một lúc lâu mới lên tiếng đáp:

- Ngoài việc bức lựa hồng trong ruột kiếm ... ngoài ra các việc khác vãn sinh không từ chối ... !

Trường Hồng lão nhân cười ngất, tiếng cười làm chấn động mái ngói, phát ra tiếng ong ong ngân dài bất tuyệt ...

- o O o -